

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci žalobkyně: **Znora spol. s r. o.**, IČ: 469 94 114, sídlem Napoleonova 297, 669 00 Suchohrdly, zastoupené JUDr. Janem Juračkou, advokátem, sídlem Tovární 7, 669 02 Znojmo, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2014, č.j. 540/560/14 20647/ENV/14, sp. zn. OO 7/2013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 13. 5. 2013, sp. zn. ČIŽP/47/SR01/000/1302758, č. j. ČIŽP/47/OOO/SR01/1302758.003/13/BLD. Uvedeným rozhodnutím ČIŽP byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt podle § 25 odst. 1 písm. g) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) ve výši 40 000 Kč, a dále povinnost k úhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Deliktní jednání žalobkyně spočívalo v tom, že provozovala vyjmenovaný zdroj znečišťování ovzduší, uvedený v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší pod kódem 9.9 – „Nátěry dřevěných povrchů s projektovanou spotřebou organických rozpouštědel od 0,6 t/r“ (dále též „stacionární zdroj“ či „zařízení“), v rozporu s podmínkami provozu tohoto

stacionárního zdroje stanovenými výrobcem zařízení. Tento rozpor byl konkrétně shledán v nesprávné instalaci filtračního systému tuhých znečišťujících látek (dvě kazety s netkanou filtrační textilií byly netypové pro tento druh zařízení a nebyly instalovány do příčnicku skříně odlučovače), jakož i v absenci těsnícího prvku na čelní stěně odlučovacího zařízení; uvedené skutečnosti ČIŽP zjistila v rámci kontrolní činnosti zdroje znečišťování ovzduší dne 12. 2. 2013. Žalobkyně tak porušila povinnosti provozovatele stacionárního zdroje stanovené v § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší. Odvolání žalobkyně proti napadenému rozhodnutí ČIŽP žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí ČIŽP potvrdil.

[2] Podle žalobkyně jsou závěry ČIŽP o provozování filtračního systému v nevyhovujícím technickém stavu po delší dobu nedůvodné. Žalobkyně již v průběhu správního řízení vysvětlila důvod vzniku tohoto nevyhovujícího stavu, kdy při čištění filtračního systému zachytu tuhých závadných látek dne 15. 11. 2012 došlo k poškození dvou kazet, do kterých je ukládána netkaná filtrační textilie; ty proto byly dočasně nahrazeny kazetami atypickými. Pravidelné čištění zařízení filtračního systému zachytu tuhých závadných látek žalobkyně prokazovala výpisem z evidence čištění. K tomuto žalobnímu bodu žalobkyně poukázala na skutečnost, že zákon o ochraně ovzduší a jeho prováděcí vyhláška č. 415/2012 Sb. nestanovuje pro technologii „*Nátěry dřevěných povrchů s projektovanou spotřebou organických rozpouštědel od 0,6 t/r*“ emisní limit pro tuhé závadné látky a tudíž nedošlo k porušení zákona a k nadbytečným emisím tuhých závadných látek do vnějšího ovzduší.

[3] Žalobkyně má za to, že závěr o porušení povinnosti vymezené v § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší je nesprávný. Podle žalobkyně ČIŽP i žalovaný nesprávně aplikovali stávající právní úpravu, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že do dne 31. 8. 2012 platil zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, který emisní limit tuhých znečišťujících látek stanovil. Zákon o ochraně ovzduší, účinný od 1. 9. 2012, který je pro posouzení této věci relevantní, ani jeho prováděcí vyhláška, nestanoví emisní limit pro zdroj znečištění ovzduší, který žalobkyně provozuje. Není-li zákonem stanovena povinnost, že má provozovatel něco sledovat, nebylo třeba filtrační textilií ani instalovat. Podle žalobkyně proto zjištěná vada filtru ani není podstatná.

[4] Žalobkyně konečně namítá, že shledaný rozpor s podmínkami stanovenými výrobcem podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, nebyl dostatečně podložen. Ze strany ČIŽP nedošlo k vyžádání výrobní dokumentace, návodů a doporučení výrobce k provozování stacionárního zdroje znečištění, ani technických norem či jiných předpisů týkajících se provozování takového zdroje znečištění. Povinnost použít filtrační skřín ani způsob jejího využití nejsou nikde zakotveny.

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Nadto uvedl, že rozhodnutím ČIŽP nebyla napadána skutečnost, zda žalobkyně prováděla čištění skříně filtračního systému či nikoli. Z míry zanesení vnitřního prostoru filtrační skříně byla dovozována dlouhodobá nedostatečnost filtračního systému. K námitce žalobkyně týkající se nesprávné aplikace zákona o ochraně ovzduší žalovaný uvedl, že žalobkyně nebyla pokutována za překračování emisního limitu tuhých znečišťujících látek (tj. za porušení povinnosti provozovatele podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší).

Naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně ovzduší spočívající v případě žalobkyně v provozování stacionárního zdroje v rozporu s podmínkami pro jeho provoz stanovenými výrobcem zařízení podle žalovaného jednoznačně vyplývá ze spisového materiálu. Pokud výrobce zařízení filtrační skříní s originálními typovými kazetami filtrů ve výstupní vzduchotechnice nainstaloval, provoz filtrační skříně musí být v souladu s podmínkami stanovenými výrobcem. Předmětné zařízení bylo provozováno bez typových filtračních kazet dle sdělení žalobkyně od 15. 11. 2012 do 26. 2. 2013.

[6] K námitce žalobkyně, že pro kontrolovaný stacionární zdroj není podle zákona o ochraně ovzduší stanoven emisní limit tuhých začišťovacích látek, žalovaný uvedl, že tato skutečnost byla považována za polehčující okolnost při stanovení výše uložené pokuty. K tomu doplnil, že i v souladu s rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 20. 4. 2014 o podmínkách provozu stejného stacionárního zdroje je uložena povinnost provozovat instalovaný filtrační systém zachytu tuhých začišťovacích látek bez netěsností, a to i přes skutečnost, že tento typ zdroje nemá v současnosti stanoven emisní limit pro tuhé znečišťující látky.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“).

[8] Žaloba není důvodná.

[9] Nejprve je třeba uvést, že žalobkyně nerozporovala skutečnosti zjištěné v rámci kontroly předmětného zdroje znečišťování ovzduší, zjištěný skutkový stav, tj. stav kontrolovaného zařízení, nebyl mezi účastníky sporný. Stěžejním předmětem sporu je právní hodnocení věci, a sice zda jednání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu, za nějž jí byla uložena sankce.

[10] Účelem právní úpravy ochrany ovzduší je jednak prevence jeho znečišťování a jednak snižování úrovně znečišťování tak, aby byla mj. omezena rizika pro lidské zdraví a snížena zátěž pro životní prostředí (§ 1 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší). Za tímto účelem zákonodárce zakotvil různé nástroje, mezi nimiž významné postavení zaujímají nástroje sankční. Ty lze uplatnit v případě spáchání správního deliktu, kterým je protiprávní jednání (bez ohledu na zavinění), jehož znaky jsou vymezeny zákonem. Za správní delikty pak příslušné správní úřady ukládají zákonem stanovené tresty.

[11] Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší je provozovatel stacionárního zdroje je povinen „*uvádět do provozu a provozovat stacionární zdroj a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění, v souladu s podmínkami pro provoz tohoto stacionárního zdroje stanovenými tímto zákonem, jeho prováděcími právními předpisy a výrobcem,...*“

[12] Podle § 25 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně ovzduší se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že „jako provozovatel stacionárního zdroje neuvede do provozu nebo neprovozuje stacionární zdroj o jmenovitém tepelném příkonu 300 kW a nižším nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění, v souladu s podmínkami pro provoz tohoto stacionárního zdroje stanovenými tímto zákonem nebo jeho prováděcími právními předpisy nebo výrobcem podle § 17 odst. 1 písm. a)...”

[13] Podle § 25 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně ovzduší se za správní delikt právnické osoby podle odstavce 1 písm. g) uloží pokuta do 50 000 Kč.

[14] Podle § 26 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší se při určení výše pokuty právnické osobě „přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, době trvání protiprávního stavu a k okolnostem, za nichž byl spáchán“.

[15] Lze konstatovat, že žalobkyní uplatněné námitky již byly (s jednou výjimkou – viz níže) předmětem jí podaného odvolání a žalovaný se s nimi dostatečným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal; v podrobnostech lze tedy na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat. K jednotlivým žalobním bodům pak soud uvádí následující.

[16] Domnívá-li se žalobkyně, že závěry ČIŽP o provozování filtračního systému v nevyhovujícím technickém stavu po delší dobu jsou nedůvodné, nutno připomenout, že sama žalobkyně připustila provoz zařízení bez typových filtračních kazet od 15. 11. 2012 do 26. 2. 2013. Samotná délka provozování zařízení v rozporu se zákonnými požadavky, kam spadají též podmínky výrobce stanovené pro provoz stacionárního zdroje, není aspektem, k němuž by mělo být bez dalšího přihlíženo při posouzení, zda jednáním žalobkyně naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně ovzduší. Rovněž důvody vzniku závadného stavu, stejně jako tvrzení o pravidelném čištění zařízení filtračního systému zachytu tuhých závadných látek, nejsou v tomto ohledu relevantní.

[17] Namítá-li žalobkyně, že právní předpisy nestanoví pro jí provozované zařízení emisní limit pro tuhé závadné látky, je nutno přisvědčit žalovanému, že žalobkyně nebyla sankcionována za překračování tohoto emisního limitu, nýbrž za jednání spočívající v provozu zařízení v rozporu s podmínkami jeho provozu stanovenými výrobcem zařízení. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí ČIŽP, skutečnost, že pro žalobkyní provozovaný stacionární zdroj není stanoven emisní limit pro tuhé závadné látky, v souvislosti se skutečností, že za dobu platnosti emisního limitu (podle tehdy účinné právní úpravy – viz příloha č. 1 prováděcí vyhlášky č. 337/2010 Sb. k zákonu č. 86/2002 Sb.) byl tento limit dodržován (byť na úrovni cca 97 % emisního limitu v době, kdy měl filtrační systém pro tuhé závadné látky odpovídat správným technickým dispozicím), byla posouzena jako polehčující okolnost, která ovlivnila výši uložené pokuty. K tomu lze podotknout, že v souladu s účelem právní úprava ochrany ovzduší (viz výše) je ochrana před všemi znečišťujícími látkami (srov. povinnosti provozovatelů stacionárních zdrojů podle § 17 odst. 3 písm. d), e) zákona o ochraně ovzduší), nejen těmi emitovanými znečišťujícími látkami, pro něž jsou stanoveny emisní limity.

[18] Dovojuje-li žalobkyně ze skutečnosti, že pro jí provozovaný typ zařízení nejsou stanoveny emisní limity pro tuhé závadné látky, absenci povinnosti k instalaci filtračních textilií, nelze se s tímto názorem ztotožnit. Pokud výrobce zařízení filtrační skříně s filtry ve výstupní vzduchotechnice nainstaloval, což žalobkyně nezpochybňovala, je logický závěr, že tento prvek lze s ohledem na zjevnost jeho funkce považovat za imanentní součást předmětného zařízení. Provozování zařízení s nefunkčním či vadným prvkem tohoto charakteru lze dle názoru městského soudu subsumovat pod provoz zařízení v rozporu s podmínkami jeho výroby.

[19] Námitku, že shledaný rozpor s podmínkami stanovenými výrobcem podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, nebyl dostatečně podložen, vznesla žalobkyně poprvé až v žalobě, v průběhu správního řízení ji neuplatnila. Přestože tedy stav zařízení zjištěný při provedené kontrole nerozporovala, když odůvodňovala jeho vznik a argumentovala k délce jeho trvání, nyní poukazuje na možnost, že předmětné zařízení fakticky vadami netrpělo, resp. že filtrační zařízení vlastně nemusí být v předmětném stacionárním zdroji nainstalováno. Jakkoli tuto námitku nelze odmítnout bez dalšího (viz závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71), městský soud na základě přezkoumaného skutkového a právního stavu věci dospěl k závěru, že ze strany ČIŽP došlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o správním deliktu. Případné provedení žalobkyní odkazované dokumentace (výrobní dokumentace, návody a doporučení výrobce k provozování stacionárního zdroje či jiných předpisů týkajících se provozování zařízení) proto považuje městský soud za nadbytečné, neboť z předložené fotodokumentace i odůvodnění správních rozhodnutí je zcela jasně patrné (a žalobkyně to v rámci celého správního řízení nerozporovala, resp. přímo sama uváděla, že k zásahu do zařízení došlo), že příslušné zařízení bylo provozováno ve stavu, který nebyl souladný s tím, jak zařízení dodal výrobce. Tím bylo podle názoru soudu dostatečně zjištěno, že zařízení bylo provozováno v rozporu s tím, jak provoz určil výrobce.

[20] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[21] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, neboť soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. ledna 2018

r.

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.

předseda senátu